

Resume SK

Tento výskum prezentuje skúmanie figurálnej teórie tak ako bola založená Jean-François Lyotardom v jeho práci *Discourse, figure* (1971). Základ pre figurálnu teóriu sa ukázal byť podložený psychoanalytickým rámcom tak ako je reprezentovaný v klasickej teórii výkladu snov a koncepte tranzičného priestoru spracovaného u D. Winnicotta.

Ukázali sme, že špecifický figurálny prechodný priestor dáva vyvstávať typu priestoru, ktorý dovoľuje obrazu a divákovi skúmať individuálne procesy, tak ako boli založené G. Simondonom (1992) a tým vytvárať potencialne nové série obrazu, ktoré podnecujú a vyzývajú nové perceptívne vzorce diváka. Figurálne pozadie bolo rovnako objavené v práci Gilles Deleuza, precízne v *Logic of Sensation* (1981) kde Deleuze skúma diagramatický systém.

Výsledkom prehĺbeného skúmania Lyotardovej poetickej transgresie tak ako sme ju aplikovali na filmové titulky bolo dokázanie prítomnosti špecifického typu mobilného integrálneho titulku. Tento typ titulku spôsobuje splývanie a zrastanie textu a obrazu, ktoré znovupoukazuje na vlastné zdroje a potenciality obrazu. Piktorálna transgresia bola skúmaná na príklade filmu *Don't Look Now* a konkrétne Nicolas Roegových farebných udalostí. Filmová transgresia bola argumentovaná na príklade video práce William Kentridga v *Automatic Writing* 2006, kde sme demonštrovali dvojité prítomnosť transgresívnych stavov obrazu, ktoré sa individuujú. Špecifickosť filmového diagramu (*cinematic diagram*) bola skúmaná na práci Hiroshige Teshigaharu (*Woman in the Dunes*, 1964, *The Face of Another*, 1966).

Argumentatívne sme doložili, že figurálne diagramatické teórie sa správajú ako metastabilné systémy. Všimli sme si, že vizualita uchopená ako otvorené prostredie fluktuácie voľných ukazovateľov, umožňuje divákovi vstúpiť do kontaktu s obrazom, rozpoznať a zamiešať "voľné indikátory", "náhody" (Deleuze), a následne ich aktivovať v individuujúcich sa vibráciách.

Ukázali sme že, metastabilita ako konceptuálna platforma obrazu môže byť chápaná ako aj "zóna pre intenzity" a skúmaná z hľadiska individuácie a špecifických typov plasticity, tj. autoplaticity a alloplasticity. Dospeli sme k záveru, že figurálna teória kladie obraz ako otvorený zdroj. Obraz je tak uchopovaný ako prostredie vo svojich individuujúcich sa stavoch. Reaktualizuje sa, respektíve individuuje sa v momente, ktorý nastáva vo vzniknutej interakcii medzi divákom a obrazom.

Obraz tak existuje v momente individuujúceho sa prúdu medzi alloplastickou reprezentáciou a autoplastickým seba-uchopením.